

[Ole Espersen]

landbrugets folk: lær noget af fagbevægelsen, prøv at løse disse indre problemer selv i stedet for at overlade dem til regeringen! Jeg har bemærket, at der i dag eller i går er indgået et forlig med den organisation, der hedder R 80; det er mit håb, at prisen for dette forlig ikke har været for høj.

Vi har i min gruppe god samvittighed, når vi ser på den plan, der er lagt frem. Vi har denne gode samvittighed ikke blot i forhold til vore egne vælgere – det er en selvfølge, at vi har det – men også i forhold til de mange andre vælgere, der stemte på andre partier end socialdemokratiet, fordi de ønskede at gøre noget effektivt ved vore økonomiske problemer. Denne gode samvittighed over for disse mange, mange fornuftige vælgere gør, at vi føler os ret hårdhuedede over for meget af den kritik – og den megen urimelig kritik – der er kommet de sidste dage.

Vi er positive over for en saglig drøftelse af planen som helhed såvel som om planens enkeltheder, men – som det er sagt mange gange – ingen skal tage fejl af, at den indbyggede balance skal holde.

Vi håber stadig, at ansvarligheden vinder over irritationen og de snævre interesser, for det er vel egentlig det, der ligger bagved, når man fra store borgerlige partiers side hidtil kun har haft kritik tilovers.

Det konservative folkeparti havde for et par år siden en valgplakat, hvor teksten lød: Slut med sur protest. Jeg behøver vist ikke at sige mere.

Dagen i dag og de kommende dage vil vise, om folketingets partier vil leve op til deres ansvarlighed i en situation, der kan blive historisk, eller om de sidste dages noget negative spil skal fortsætte. Jeg er bange for, at publikum måske er forberedt på det værste, men min gruppe og jeg har stadig et håb om, at det vil lykkes at finde frem til et samarbejde, der nu er mere nødvendigt end nogen sinde.

Ellemann-Jensen (V):

Det er med stor beklagelse, at venstre i dag må konstatere, at statsministeren med sin redegørelse om regeringens flerårige helhedsløsning ikke har præsenteret en løsning på landets økonomiske problemer, som lever op til den målsætning, statsministeren selv lagde frem i regeringens åbningsredegørelse for

kun en måned siden. Vores beklagelse bliver ikke mindre af, at regeringen kæder sine økonomiske forslag sammen med en række krav og forslag af rent ideologisk tilsnit, og at det sker på en sådan måde, at man med rimelighed kan tale om, at regeringen her på socialdemokratiets og LOs vegne søger at øve afpresning over for det øvrige samfund i en yderst vanskelig økonomisk situation. Det gælder først og fremmest regeringens kategoriske krav om nu at få etableret den centrale ØD-fond.

Men hvad var regeringens mål, sådan som statsministeren stillede det op for en måned siden? Ja, målet var at sikre en klar og vedholdende nedgang i Danmarks underskud over for udlandet i hvert af de kommende år. Nødvendigheden af at nå det mål står vist efterhånden de fleste klart. Det drejer sig jo om intet mindre end at sikre grundlaget for en fortsat velstand og økonomisk politisk frihed i det danske samfund.

Men når regeringen dette mål med sin flerårige helhedsløsning? Nej, det gør den ikke, og det fremgår klart af den redegørelse fra budgetdepartementet, som folketinget modtog i går, og hvori regeringens økonomer vurderer det rent økonomiske indhold af regeringens forslag. Der kan ikke – selv ikke ud fra de mest optimistiske forudsætninger – sikres den vedvarende nedgang i underskudet over for udlandet, som var målet. Vi vil i de kommende fire år ifølge regnekseksemplerne fra budgetdepartementet se underskud over for udlandet i størrelsesordenen 11–12 mia kr. om året og med en stigende tendens. Det betyder, at Danmarks gæld til udlandet om 4 år vil være steget til mindst 120 mia kr.

Så må jeg spørge statsministeren: tror statsministeren, at Danmark i de kommende fire år kan låne de næsten 50 mia kr. ekstra ude i verden, som denne udvikling kræver? Eller tror statsministeren, at det bliver nødvendigt med nye indgreb, måske allerede om et halvt års tid? Eller har statsministeren endnu ikke fået øje på den afgrundens rand, som den tidligere finansminister hr. Knud Heinesen har talt om? Og jeg må spørge videre: foruroliger det ikke statsministeren, at disse meget magre og helt utilstrækkelige resultater i vores balance over for udlandet ledsages af nogle mindst lige så beskedne resultater, når det gælder beskæftigelsen? For vi kan jo se frem til en fortsat stigning i le-